

Reč života - jul 2016.

„Budite jedan drugome blagi, milostivi; praštajte jedan drugome, kao što je i Bog u Hristu oprostio vama.“ (Ef 4, 32)

Nema ništa lepše nego kad nam neko kaže: „Volim te.“ Kad nas neko voli ne osećamo se sami, hodamo sigurni, možemo da se suočimo s teškoćama i kritičnim situacijama. Ako ljubav potom postane uzajamna, jačaju nada i pouzdanje, osećamo se zaštićeni. Svi znamo da za pravilan rast deca treba da budu okružena ljubavlju, neko treba da ih voli. Ali to važi za svaki uzrast. Zato nas Reč života poziva da budemo jedni drugima blagi, to jest da volimo jedni druge, pa nam za uzor daje samog Boga.

Upravo Njegov primer nas podseća da ljubav nije samo osećanje; ona je vrlo konkretna i zahtevna, a znači želeći dobro drugoga. Bog je u Isusu postao blizak bolesnima i siromašnima, osetio je saosećanje spram mnoštva, bio je milosrdan s grešnicima, oprostio je onima koji su Ga razapeli.

Želeći dobro drugoga i za nas znači slušati ga, iskazati mu iskrenu pažnju, deliti radosti i iskušenja, brinuti o njemu, pratiti ga na njegovom putu. Bližnji mi nije stranac, nego brat ili sestra koji mi pripadaju, kojima želim da budem na raspolaganju. Događa se potpuno suprotno kada u bližnjem gledamo suparnika, konkurenciju, neprijatelja, sve dotle da mu želimo zlo, želimo da ga slomimo, čak i uništimo, kao što, nažalost, svakodnevno čujemo u vestima. Možda to ne činimo, ali zar nam se ne događa da skupljamo ljutnju, nepoverenje, neprijateljstvo ili jednostavno ravnodušnost i nezainteresovanost spram ljudi koji su nas povredili ili antipatičnih osoba koje ne pripadaju našem društvenom krugu?

Reč života uči nas da želeći dobro jedni drugima znači krenuti putem milosrđa, spremni da oprostimo svaki put kad neko pogreši. Kjara Lubik je u vezi s tim rekla kako je na počecima njene nove hrišćanske zajednice, a u cilju ostvarenja Isusove zapovesti, sklopila savez uzajamne ljubavi sa svojim prvim sledbenicama. Uprkos tome, pogotovo u početku, toj grupi devojaka nije uvek bilo lako korenito živeti u ljubavi. „Premda nas je podržavao poseban dar Božji, bile smo iste kao i ostali ljudi. Tako je i između nas, među naše odnose, znala da se uvuče 'prašina', a jedinstvo bi oslabilo. To se, na primer, događalo kad smo postajale svesne nedostataka, nesavršenosti jedna druge, pa smo o njima sudile i struja uzajamne ljubavi se hladila.

Da bismo reagovala na tu situaciju, jednog dana smo odlučile da među sobom sklopimo pakt koji smo nazvale 'pakt milosrđa'. Odlučile smo da svakog jutra sve bližnje koje susrećemo – u fokolaru, u školi, na poslu itd. – vidimo kao nove, potpuno nove, ne sećajući se njihovih nedostataka, sve pokrivajući ljubavlju. To je značilo približiti se svima s potpunom amnestijom u srcu, sa sveopštim praštanjem. Sve zajedno preuzele smo tu veliku obavezu. Pomagala nam je da uvek budemo prve u ljubavi, po uzoru na milosrdnog Boga koji prašta i zaboravlja.“[\[1\]](#)

Savez milosrđa! Nije li to način da rastemo u dobroti?

Fabio Čardi

[\[1\]](#) *L'amore al prossimo*, Conversazione con gli amici musulmani, Castel Gandolfo, 1.11. 2002.